

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 766/2025
17.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милета Димитрова, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милета Димитрова, адвоката Младена Бркића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 103/23 од 11.12.2024.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 114/25 од 19.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 17.06.2025.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милета Димитрова, адвоката Младена Бркића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 103/23 од 11.12.2024.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 114/25 од 19.03.2025. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 103/23 од 11.12.2024.године, окривљени Миле Димитров оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од десет година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, а који притвор се окривљеном рачуна од 15.05.2023. године, када је лишен слободе, до даље одлуке суда.

Истом пресудом, на основу члана 87. КЗ у вези чл. 78., 79. и 80. КЗ, окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то једног ножа дужине око 20 цм, са црно сивом дршком, са којим ће се након правноснажности поступити на законом прописани начин.

Поред тога, на основу члана 89а КЗ у вези чл. 78., 79. и 80. КЗ, окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеним ББ, на удаљености мањој од 100 метара, као и свако даље узнемиравање оштећеног, у трајању од три године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у трајање ове мере.

Окривљени је истом пресудом, на основу члана 264. став 4. ЗКП, ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка у целини, док је одређено да на основу члана 266. ЗКП, награда и нужни издаци браниоца постављеног по службеној дужности адвоката Милана Бркића падају на терет буџетских средстава, а на основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени ББ је упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 114/25 од 19.03.2025. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, преиначена је пресуда Вишег суда у Новом Саду К 103/23 од 11.12.2024. године, у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду, окривљеног Милета Димитрова, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, за које је том пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од десет година и једног месеца, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору од 15.05.2023. године, када је лишен слободе, па до даље одлуке суда, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Милета Димитрова, адвокат Младен Бркић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а из образложења произлази да захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане правноснажне одлуке и предмет врати на поновно одлучивање или преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе за наведено кривично дело.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да се пресуде заснивају на незаконитом доказу, налазу и мишљењу вештака неуропсихијатра др Бориса Голубовића.

С тим у вези бранилац истиче да је овако сачињен налаз незаконит доказ јер је вештак одмах након донете наредбе јавног тужиоца сачинио налаз и мишљење и то пре него што је бранилац обавештен о времену вештачења, односно прегледа окривљеног, па није био у могућности да контролише методологију рада вештака, нити је могао да поставља питања вештаку, учествује у вештачењу или ангажује стручног саветника у смислу одредбе члана 125. и 126. ЗКП.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Милета Димитрова, адвокат Младен Бркић, истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Апелациони суд у Новом Саду је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 114/25 од 19.03.2025. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став (страна 4, први став другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Поред тога, Врховни суд налази да одредба члана 126. ЗКП, на коју се бранилац окривљеног позива, регулише права и дужности стручног саветника, односно лица које располаже стручним знањем, из области у којој је одређено вештачење, а ставом 1. члана 126. ЗКП, поред осталог је прописано да, стручни саветник има право да буде обавештен о дану, часу и месту вештачења и да присуствује вештачењу којем право имају да присуствују и окривљени и његов бранилац у овој процесној ситуацији. Одредбом члана 125. став 2. ЗКП прописано је да странка може изабрати и пуномоћјем овластити стручног саветника када орган поступка одреди вештачење, а у ставу 3. истог члана прописано је да окривљени и оштећени као тужилац имају право да органу поступка поднесу захтев за постављење стручног саветника. Имајући у виду цитиране законске одредбе, као и да из списка предмета произилази да у току поступка није учествовао стручни саветник (окривљени није изабрао стручног саветника нити је органу поступка поднео захтев за постављење истог) није било услова за примену члана 126. став 1. ЗКП, на који се бранилац позива. Како је обављено вештачење (судскопсихијатријски налаз и мишљење проф. Др Бориса Голубовића од 31.01.2023. године, као и исказ истог вештака на главном претресу дана 25.10.2024. године), предузето у складу са одредбама члана 113. до 124. ЗКП, без законских услова за примену члана 126. ЗКП то се, побијане пресуде не заснивају на незаконитим доказима.

Бранилац окривљеног као незаконити доказ у образложењу захтева за заштиту законитости, у смислу одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истиче и налаз и мишљење Биолошког факултета у Београду од 13.10.2023. године. С тим у

вези наводи да налаз није потписан од стране законског заступника, те да постојање само печата установе на овом налазу не даје аутентичност и законитост налазу, те да је исти требало да потпише декан факултета.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног суда, нису основани.

Одредбом члана 121. став 1. ЗКП прописано је да када је вештачење поверено стручној установи или државном органу, орган поступка ће руководиоца стручне установе или органа упозорити на последице давања лажног налаза и мишљења, док је одредбом члана 121. став 3. ЗКП прописано да стручна установа или државни орган доставља писани налаз и мишљење, потписан од лица која су извршила вештачење.

Према налажењу Врховног суда, како су то правилно оценили нижестепени судови, ДНК вештачење које је поверено Биолошком факултету Универзитета у Београду је поверено стручној установи Биолошком факултету, у складу са одредбом члана 114. ЗКП. Поред тога из списка предмета произлази да је на записнику о главном претресу дана 02.09.2024. године, приликом испитивања представника Биолошког факултета Универзитета у Београду, судског вештака, др Милице Кецкаревић Марковић, иста упозорена у смислу члана 401. ЗКП, да давање лажног налаза и мишљења представља кривично дело и да је дужна да потпуно и тачно изнесе свој налаз и мишљење, на који начин је првостепени суд у свему испоштовао законске одредбе које се односе на последице давања лажног налаза и мишљења.

Имајући наведено у виду, налаз и мишљење Биолошког факултета Универзитета у Београду од 13.10.2023. године, као и исказ вештака на главном претресу, у погледу ДНК вештачења је сачињен у свему у складу са одредбама члана 121. ЗКП, с обзиром да је писани налаз и мишљење заведен у протоколу Биолошког факултета, под ознаком 23-349, да је оверен печатом ове установе и да је потписан од стране лица која су извршила вештачење – др Милице Кецкаревић Марковић и Вање Танасић, а чињеница да се на налазу налази факсимил другог лица, а не лица које се наводи као декан факултета, не чини овај налаз незаконитим доказом.

С обзиром на наведено, Врховни суд налази, да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом браниоца окривљеног Милета Димитрова.

Поред изнетог, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости нумерише и повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 440. ЗКП. Бранилац се у захтеву опширно бави анализом утврђеног чињеничног стања, како су настале повреде код оштећеног, да ли су исте могле настати на начин како је то описао судски вештак и јавни тужилац, а из којих закључака последично суд

изводи и друге чињеничне закључке. Такође, бранилац оспорава изведене доказе, као и наводе оштећеног у погледу нанетих повреда, из којих чињеничних навода изводи закључак у погледу намере окривљеног и постојања умишљаја. Истицањем повреде одребе члана 439. тачка 1. ЗКП, бранилац такође оспорва чињенична утврђења у погледу постојања умишљаја окривљеног да лиши живота оштећеног, на који начин, такође указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП. Бранилац наводи да је окривљеном повређено право на одбрану, тако што су одбијени доказни предлози одбране, да је требало утврдити повреде код окривљеног, те истиче и институт нужне одбране, као и добровољног одустајка, а све у погледу чињеничних утврђења и извођења сопствених закључака да је оштећени исконструисао догађај како би прикрио чињеницу да је он први напао окривљеног. Полемисањем и оспоравањем изведених доказа у погледу нанетих повреда код оштећеног и окривљеног, те изношењем сопствене оцене изведених доказа, бранилац оспорава утврђено чињенично стање и правну квалификацију кривичног дела, на који начин такође, указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Међутим, повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 440. ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић